

Nummer 18	15. September 1912	61. Aargang

Er Jesus Kristus Guds Søn?

Af Præsident Joseph E. Robinson, Kalifornien.

Naar jeg hører mine Brødres Vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirkes Udvikling og Fremgang paa Jorden, da aabnes mit Hjerte i Tak og Pris til Gud, og jeg føler til at sige ligesom Bileam: „Hvor skjønne ere dine Telte, Jakob! og dine Boliger, Israel! Ligesom Bække udbrede de sig, som Haverne ved en Flod, som Aloetræer, Herren har plantet, som Cedrene ved Vandet. Velsignet være de, som dig velsigne, og forbandet være de, som dig forbande."

Den Mission, som jeg har den Ære at repræsentere, er ikke saa stor som nogle af de andre Missioner i de Forenede Stater, men jeg tror, at der desuagtet gjør sig ligesaa mange Forskjelligheder gjældende i den som i nogen anden. Afvexlende og broget, som Staten Kaliforniens Fauna og Flora er, er ogsaa dens Folke- og Kirkeliv. Bjerget Mt. Shasta i Statens nordligste Del hæver sig næsten tre engelske Mile over Havets Overflade og er smykket med evig Is og Sne. Imperial Dalen i Statens sydlige Del er 300 Fod under Havfladen, og her trives de tropiske Landes Frugter, Appelsiner, Dadler og alle Slags Palmer. Ligesaa forskjellig, som disse to Egnes Dyre- og Planteverden er, er ogsaa Befolkningens religiøse Liv. Det siges, at der i de Forenede Stater er 14,000,000 Mennesker, som „ere Noget", og 80,000,000, som „ikke ere Noget", og at Kalifornien er Opholdsstedet for over en Trediedel af dem, som „ere Noget". Uagtet jeg har været her i flere Aar,

er jeg dog ikke bleven videre bekjendt med dem, som „ere Noget", men jeg har erfaret, at baade de og dem, der ikke „ere Noget", have højst forskjellige Meninger om Religion.

Jeg havde Lejlighed til at overvære nogle Foredrag, som bleve holdte i „Venice Assembly" i Nærheden af Los Angeles, og gik bort fra disse Forsamlinger med den faste Beslutning at forkynde Kristus og ham korsfæstet, naarsomhelst Lejlighed gaves; thi jeg erfarede her, at Mænd, der indtage Stillinger som Folkets Reformatorer, som kirkelige Ledere, ligesom alle -logiers og -ismers Filosofer fuldstændig synes at have tabt Forstaaelsen af, at Jesus er Guds Søn. Mange af dem fremsætte den samme Tanke, som Lyman Abbott har udtalt, og i hvilken han sagde: „Min Gud er en altid og overalt tilstedeværende Energi, som gjør sig gjældende i alle vore Livsytringer og i alle Naturens Fænomener. Jeg tror paa en Gud, som er i alle Ting, og som omfatter alle Ting" — en absolut pantheistisk Gud. Lige før den store Boba Bhareta holdt sin Tale om den gamle Verdens Mission til den nye, Orientens Buddhaisters Mission til Vestens Kristendom, hørte jeg en af disse meget fremragende Gejstlige opsende en Bøn, der lød omtrent saaledes: „O, du Store og Uendelige, hvorfra vi alle udspringe, og hvorfra alle Ting komme; som er i alle Ting, veed alle Ting og omfatter alle Ting. Lad din Aand hvile paa disse dine Børn i Dag, saaledes at vi alle maa vide, at Budskabet, vi høre, hvadenten det er af Moses eller Job, af Kristus eller af Buddha eller Krishma, udgaar fra dig, Kjærlighedens eneste Kilde". Jeg hørte nogle af dem sige, idet de talte om Mesteren, at uagtet han var udstyret med overnaturlige Evner og var den største Profet, som Verden nogensinde har kjendt, kunde de dog ikke antage ham for at være Guds Søn saaledes som de orthodoxe Kristne. En af vore smaa Søndagsskoleelever, en Ikke-Mormon, spurgte, hvorfor de ikke lavede et Billede af Gud. „Jeg har set Billeder af Engle og Billeder af Jesus Kristus, men hvorfor laver man ikke et Billede af Gud?" Jeg kom derved til at tænke paa de Foredrag, som jeg hørte i „Venice Assembly". De gjenkaldtes ogsaa i min Erindring, da jeg læste en Redaktionsartikel i „Deseret News", der omtaler Joseph Hamiltons Udtalelser i Wilson, New York. Han siger, at Gud er Aand, og samtidig prøver han paa at forklare, at han ogsaa er et personligt Væsen, idet han kan paatage sig personlig Form, naar han vil.

I Kalifornien har „Kristelig Videnskab" en Mængde Tilhængere. Denne store Stats religiøse Atmosfære er i Virkeligheden abnorm. De, som ere religiøse, synes at være abnormt religiøse. Ved Hjælp af deres Indbildningskraft og frodige Fantasi opføre de en fantatisk Tankebygning eller Lærdomssystem, som er aldeles uantageligt for det almindelige Forstandsmenneske.

Tilhængere af ovennævnte Sekt har oprettet mange Aflæggere af den i denne Stat, og det er deres Haab, fortæller en af dens Ledere, at det ikke vil vare længe, før de formedelst deres Kjendskab til den saakaldte kristelige „Videnskab" skulle vedblive at leve og ikke smage Døden. Men disse Folk tro ikke, at Jesus Kristus er Guds Søn.

Det er ogsaa et frugtbart Land for Spiritisme. Mange Mænd og Kvinder studere de saakaldte hemmelige Videnskaber. De ere komne fra alle Jordens Egne og benægte ogsaa, at Jesus er Guds Søn.

Her have Theosophisterne deres Hovedkvarter, og der er opført et Isis Tempel i den udtrykkelige Hensigt at gjenoprette Ægyptens gamle Theosophi. De benægte ogsaa, at Jesus er Kristus og Guds Søn.

Saa er der den unitariske Kirke, der ligeledes har stor Udbredelse her. Præsidenten for og Lederen af den Forsamling, som jeg ovenfor omtalte, var en Unitarer; han og hans Tilhængere kalde sig ikke Unitarer, men de ere det alligevel. De tro paa een Gud — Kjærlighed —, en Kraft i Naturen, og de anerkjende ikke Jesus Kristus som Guds Søn, men kun som den guddommelige Kjærlighed, udtrykt i Menneskeskikkelse.

Alt dette gjør det vanskeligt for os at forkynde Evangeliet paa samme Maade som Apostlerne i gamle Dage og at bruge den hellige Skrift; de maa nemlig først bringes til at antage Bibelen som Guds Ord, før de ville høre Tale om de Skriftsteder, som vi kunne anføre for ved Hjælp af dem at bevise Kristi Guddommelighed.

Foruden de her nævnte Sekter og Samfund er der mange, som kaldes uafhængige Kristne. De paastaa ligesom afdøde Sekretær John Hay, at de ikke indenfor de orthodoxe Kirkesamfunds snævre og smaalige Trosbekjendelser kunne finde et rent og fuldkomment Udtryk for deres Ideer om Religion. Blandt dem have vi større Fremgang og kunne gjøre mest Godt, fordi deres Sind er klart, og de have ikke de andres tomme og falske Forestillinger. De høre paa vort Vidnesbyrd, opmuntre os og give os et venskabeligt Haandtryk. I nogle af deres Foreninger faa vi Lejlighed til at tale, i nogle til at bede medens vi i andre besørge Sangen eller holde Begravelsesgudstjeneste over deres Døde, eftersom de ikke selv udføre den Slags Ting. Deres Foreningers Formaal er kun at oplyse, underholde og hjælpe hinanden.

For ikke ret længe siden kom en katholsk Præst til mig; da han var bleven overbevist om, at jeg repræsenterede dette Folk — han havde ventet at træffe en Mand med langt, hvidt Skjæg og en værdig, afmaalt Optræden — fortalte han mig, at han var katholsk Præst; men han var kommen til den Slutning, at ingen Mand kunde udføre sin Opgave i Livet i ugift Stand. Han havde hørt om vort Samfunds og og vore Organisationers vidunderlige Fremgang og Vært, og han ønskede at slutte sig til os, saa at han kunde faa sit eget Hjem og sin egen Familie. „Men", sagde han, „der er et vigtigt Punkt, som jeg

maa have tilfredsstillende Oplysninger om, før jeg forener mig med eders Kirke: Tro I, at Jesus er Kristus og Guds Søn?" Jeg svarede, at denne Tro hørte med til vor Lære, hvorefter han bemærkede: „Ja, jeg antager, at vi alle paa en Maade ere Guds Sønner og Døtre; men tro I, at han er anderledes end os andre, for jeg kan ikke tro, at han er andet eller mere end Josephs eller en anden Mands Søn."

Efter min Mening er det netop saadanne Lærdomme som dem, Lyman Abbott og Joseph Hamilton fremsætte, der ere Skyld i det meste af Nutidens Vantro og Ligegyldighed overfor Religionen. Menneskene have faaet den Opfattelse, at de kunne skue ligesaa langt ind i Fremtiden som nogen anden Mand. De sige, at de ikke bryde sig om en Religion, der kun beskjæftiger sig med den døde Fortid og har tomme og intetsigende Skikke og Ceremonier. De ville have noget, som der er Liv i, som er haandgribeligt, som appellerer baade til deres Forstand og til deres Følelser, og som kan give dem noget at udføre, noget, som er fornuftigt og haandgribeligt.

Det er saadanne Spørgsmaal, vi blive stillede overfor i dette Land. Vi kunne derfor ikke nøjes med at studere Skriften; men vi maa fremsætte gyldige og fornuftige Beviser for disse Ting, før vi kunne gjøre det indlysende for dem, at vi have en Religion, som er bedre end den, de andre af Landets Kirker have — en Religion, der indeholde saadanne Ting, som Menneskene trænge til og søge efter, der opløfter Sjælen og bringer dem de Velsignelser, som altid følge med Sandheden.

Jeg ser, at Hr. Hamilton taler om, at Gud skabte Mennesket i sit eget Billede, Mand og Kvinde skabte han dem; at han talte til Adam i Edens Have; at han forkyndte det himmelske Raad, at Adam og Eva vare blevne lig en af Guderne til at kjende Godt og Ondt (1. Mose 3:22); at Gud besøgte Abraham og spiste og drak med ham ved Mamre Lund og fik sine Fødder tvættede efter Landets Skik; at han sagde til Abraham, at han var kommen for at se, om det Raab, han havde hørt fra Sodoma og Gomorra, var sandt; at han senere brødes med Jakob, og at Jakob holdt fast ved ham og ikke vilde lade ham gaa, før han velsignede ham, og at han forandrede hans Navn fra Jakob til Israel, „fordi du har kjæmpet med Gud og faaet Overhaand", og Jakob glædede sig og sagde: „Jeg har set Gud Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst." Han anfører ogsaa, at Gud talte Ansigt til Ansigt med Moses, som en Mand taler til en anden, og „ikke i Syner eller dunkel Tale"; at Gud irettesatte Maria og Aaron, fordi de knurrede mod Moses, og mindede dem om, at han talte mundtligt til Moses, som en Mand taler til en anden. Han omtaler ligeledes, at Stephanus saa' Kristus efter Opstandelsen siddende ved Faderens højre Haand og iført den Herlighed, som han havde bedet om hin Nat i

Gethsemane Have, da han bad Faderen om at herliggjøre ham med den Herlighed, som han havde hos ham, før Verden var.

Jesus Kristus blev født af en Kvinde ligesom vi og voxede op som et Barn ligesom alle andre Børn. Dersom vi kunne fæste Lid til de gamle Optegnelser, dannede han ofte Dyr og Fugle af Ler og lærte i sin Faders Værksted at lave saavel Aag til Trækdyr som Værktøj og at bygge efter Datidens Methoder. Efter at Johannes havde set den Hellig-Aand i en Dues Skikkelse dale ned paa Jesus, bar han Vidnesbyrd til Disciplene om, at det var „det Guds Lam, som bærer al Verdens Synd". Alligevel led denne samme Jesus Sult og Tørst, og Mørkets Fyrste benyttede hans sultne og udmattede Tilstand til at friste ham og søgte at lede ham bort fra Retfærdighedens Vej.

Vi lære, at han gik til Nazareth, hans Barndoms Hjem, og stod frem paa Sabbaten for som sædvanligt at udlægge Skrifterne. Iklædt højere Myndighed og med Ret til efter Loven at tage Del i Gudstjenesten „lærte han som En, der havde Myndighed", men de harmedes paa ham og jog ham ud, sigende: „Er denne ikke Tømmermandens Søn? Hedder ikke hans Moder Marie og hans Brødre og hans Søstre ere de ikke alle hos os?" Hvor sørgelige ere ikke Mesterens Ord, da han forlod dem: „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit Hus." Vi veed, hvorledes han blev spottet af Farisæerne og Sadducæerne, som, da de saa', at han var syg og udmattet af det store Arbejde og de mange Gjenvordigheder, som han maatte gjennemgaa, raabte til ham: „Læge, læg dig selv." Vi kunne følge ham gjennem hele hans Liv. Vore Medmennesker kunne gjøre det samme. De kunne læse om, hvorledes han græd over Lazarus' Død, og hvorledes han syntes at være et Menneske iblandt Mennesker, naar undtages hans mirakuløse Evne til at helbrede og profetere. Han sagde, at de, som troede paa ham, skulde gjøre de Gjerninger, som han gjorde, og større end disse, og at disse Tegn altid skulde følge dem, som tro. De læse om, at de første Apostle opvakte de Døde, udførte Undergjerninger, uddrev onde Aander, aabnede de Blindes Øjne, gjengav de Døve Hørelsen og fik de Lamme til at springe som Harer. De læse om Mesterens Gang til Golgatha, synkende sammen i Udmattelse under Korsets Vægt. De læse om hans Lidelser og Død, og dog anse de ham ikke for at være mere end et almindeligt Menneske.

De glemme, at han var et fuldkomment Menneske, og at han lige fra sin Fødsel havde Noget, som ingen anden var i Besiddelse af, at han havde en medfødt Kraft i sig selv til at bryde Dødens Baand og tage sit Legeme op igjen. Det er efter Opstandelsen, at vi se den store Forskjel. Han viser sig for sine Disciple i det samme Legeme, viser dem Naglegabene i sine Hænder og Fødder og opfordrer den Tvivlende til at komme frem og føle paa ham; thi en Aand har ikke Kjød og Ben,

som han havde. Vi se, at han nyder Føde og virker blandt sine Disciple i 40 Dage. Vi læse derefter om hans Himmelfart i den samme legemlige Skikkelse, hvori han opholdt sig blandt Menneskene, og Engle bevidnede for de galilæiske Mænd, at saaledes som de saa' ham fare op, skulde de se ham komme tilbage. Johannes siger: „Vi vide, at naar han kommer, skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er." Ikke som Menneskenes tomme Indbildningskraft har fremstillet ham, men som Faderens udtrykte Billede og i hans Lignelse.

Jeg synes, at dersom Menneskene vilde forstaa disse Ting saaledes, som de ere nedskrevne, og ikke aandeliggjøre dem, da kunde de ikke undgaa at blive overbeviste om, at vi ere i Guds Billede, at han er vore Aanders Fader og ogsaa Jesu Kristi Fader, og endvidere, at han var Jesu Kristi kjødelige Fader — at Jesus var Guds enbaarne Søn i Kjødet. Jeg har derfor i min Prædiken særlig søgt at forkynde „Jesus Kristus og ham korsfæstet", Guds Personlighed og vort Slægtskabsforhold til ham, at vi i Virkeligheden ere hans Børn, og at det forlanges af os, at vi skulle blive fuldkomne ligesom han, og at vi kunne blive ham lig, hvis vi ville vandre paa den Vej, som Mesteren viste os. Jeg tror, at den største Aabenbaring, som er given i disse de sidste Dage, er Profeten Joseph Smiths Syn, i hvilket han saa' Faderen og Sønnen som to Personer staaende for sig. Denne Aabenbaring kuldkaster fuldstændig de ovenfor citerede Mænds Theorier og tilintetgjør den athanasienske Trosbekjendelse, som benyttes af de katholske og episkopale Kirkesamfund, og som endnu den Dag i Dag forekommer i deres Trosformularer.

Jeg tror, at dersom Menneskene vilde lære noget mere om Jesus Kristus, vilde de erhverve sig større Kundskab om Gud vor Faders Væsen og Egenskaber. De vilde da kunne anerkjende Jesus som Faderens enbaarne Søn, vende sig til ham, elske ham, holde hans Bud og glæde sig over Evangeliets herlige Velsignelser. Menneskene tro ikke paa Guds Søn, og dette er Grunden til, at vi prøve paa at forkynde Jesu Guddommelighed for Folket.

Brødre og Søstre! Det er min inderlige Bøn, at vi maa være i Stand til at leve saaledes, at vi kunne følge vor Herre Jesu Kristi Exempel og derved blive hans Medarvinger til vor Faders Velsignelser og Herlighed. Forkyndelsen af disse Ting vil opløfte Menneskenes Hjerter, og de Sidste-Dages Helliges Opfattelse af Jesus Kristus vil ophøje og lutre deres Sind. Mange have sagt til mig, at de have modtaget en Tilskyndelse til at leve retskaffent og ærligt, og at et større Haab og en inderligere Tro er bleven plantet i deres Hjerter som Følge af Ældsternes Vidnesbyrd om Gud, vor Faders Personlighed, og at Jesus Kristus i Virkeligheden er Guds Søn. (Liahona.)

Presbyterianerne og Tienden.

Vi læse følgende i et amerikansk Blad: „Ved et Møde, der igaar Morges afholdtes i den tredie Presbyterianer-Menighed i Kansas, blev det enstemmig vedtaget, at Medlemmerne skulde give en Tiendedel af deres Indtægter til Kirken. Denne Beslutning er Resultatet af en Prædiken, som Hs. Velærværdighed George E. Newell holdt over Emnet: „Tør Menneskene bedrage Gud?" Hr. Newell sagde i denne Tale, at dersom man ikke betalte Tiende til Herren, da bedrog man Gud ifølge den hellige Skrift. Han tilføjede, at „aandelige og timelige Velsignelser vilde blive tildelte dem, som betalte Tiende".

Dette er ikke det eneste af Evangeliets Principper, som lidt efter lidt vil blive antaget af den kristne Verden, thi Sandheden vil tilsidst trænge igjennem og gjennemsyre hele Samfundet. Med Hensyn til Tiende kunne vi spørge: Kan der tænkes en mere retfærdig Maade at bestride en Kirkes Udgifter paa end ved Hjælp af Tiende? Alle Kirker have Udgifter, som maa betales af deres Medlemmer. Hvorfor skulde Enken, hvis Skjærv kun er en Kobbermønt, blive nægtet Herrens Velsignelser, medens den Rige, hvis Tiende i mange Tilfælde kunde udslette Kirkens hele Gjæld, har Adgang til de bedste og forreste Sæder i Forsamlingerne, uagtet han dog ikke betaler Tiende? Guds Love ere meget mere retfærdige end Menneskets.

Det er i Sandhed mærkeligt, at Mormonkirken skal blive efterlignet paa dette Punkt, Mormonkirken, som man har sagt saa meget Ondt om, og som man har beskyldt for Kommercialisme og for at være en Pengespekulation, netop fordi dens Medlemmer betalte Tiende.

Tankesprog.

Det er, fordi du ser Alt i Slangeperspektiv, at du føler Afsky for Jorden og det, som er paa den. Dersom du gaar op og betragter den i Fugleperspektiv, da vil du føle Trang til at takke Gud for, at du er i Live og kan færdes paa denne skjønne Klode. Det sete afhænger af Øjnene, som se. Larsen.

Bliv til noget. Jeg har hørt om en fattig Mand i Wisconsin, som tjener en halv Dollar om Dagen ved at lede en Ko til dens Græsgang. Han ser paa, at den græsser hele Dagen, og saa leder han den hjem om Aftenen. Dette er Alt, hvad han bestiller. Sæt Halvdollaren her og Manden der. Den ene opvejer den anden — den ene beriger Samfundet ligesaa meget som den anden. Dersom det ikke var for Koen, vilde Nationen slet ikke have Brug for den Mand. Jordan.

Søndag den 15. September 1912.

„Smuler fra Herrens Bord“.

Verdenshistorien har aldrig nogensinde tidligere kunnet fremvise et saadant Virvar af religiøse Anskuelser og Samfund som det, der findes i vore Dage. Særlig har det sidste Aarhundrede udmærket sig ved Fremkomsten af en Mængde Sekter og Partier indenfor Kristendommen, og dersom man opmærksomt undersøger disse Religionssamfunds Historie, vil man finde, at de i de fleste Tilfælde ere opstaaede efter Evangeliets Gjengivelse og Guds Kirkes Oprettelse paa Jorden i 1830. Aarsagen hertil er ikke vanskelig at forstaa for en troende og tænkende Sidste-Dages Hellig. Det er Mørkhedens Magt, der forsøger at vildlede Menneskene, forvirre Begreberne og gjøre det saa vanskeligt som muligt for de sandhedssøgende Sjæle at finde Kristi Kirke.

Det er af Vigtighed at huske paa, at alle disse Sekter og Samfund ere i Besiddelse af noget sandt og godt; de kunne paa en Maade sammenlignes med Kopien af et Kunstværk; paa denne er maaske en eller flere Farver, Linier eller Gjenstande nøjagtigt som paa Originalen; men Kopien er dog alligevel en mer eller mindre værdifuld Efterligning af selve Kunstværket. De nævnte Sekter og Samfund udføre maaske ogsaa meget godt i visse Retninger; de hjælpe mange til at leve et bedre Liv og føre dem paa denne Maade nærmere til Gud, men det er ligegyldigt, hvor mange af Evangeliets Sandheder de ere i Besiddelse af — de ere dog kun Kopier, Efterligninger af Guds Kirke, og en Efterligning af Evangeliet har kun ringe Værdi i Sammenligning med selve Evangeliet.

„Der blev en Lov nigjenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogensomhelst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.“ (Pagtens Bog, 130: 20, 21.) Enhver Velsignelse, som vi modtage fra Gud, erholde vi som Følge af Lydighed mod de Love, den er Resultatet af, og det er paa denne Maade, at disse forskjellige Religionssamfund have været i Stand til at erhverve sig enkelte af Evangeliets Velsignelser. At afholde sig fra Nydelsen af saadanne Ting, der ere skadelige for Mennesket, saasom Spiritus, Tobak etc., vil skaffe Vedkommende et sundt og kraftigt Legeme og forøge hans Aandsevner, ligegyldigt hvilket Samfund han tilhører. Han vil modtage disse Velsignelser ved at adlyde den Lov, ifølge hvilken de ere forjættede.

Som et særligt Exempel paa Sandheden af dette kan anføres den amerikanske Sekt „Christian Science“, som er meget udbredt, og som

omtales af Præf. Robinson i en Artikel, der i Oversættelse findes i dette Nr. af „Stjernen". Denne Sekt blev dannet af Fru Mary B. Eddy i Slutningen af Tredserne og har erhvervet sig mange Tilhængere i de Forenede Stater. Den har ikke faaet Fodfæste i Danmark endnu, men Fortroppen er her, og den vil snart gjøre sig bemærket. Dens Organisation og Lærdomsbygning er meget løs og uforstaaelig. Dens vigtigste og ligeledes dens mærkeligste Læresætning er den, at Grundstofferne tilligemed Sygdom, Død og alt ondt og daarligt slet ikke er til i Virkeligheden, men kun Fostre af vor Indbildningskraft eller Fantasi! Hele Sektens Theologi, hvis dens Lære kan betegnes med dette Navn, er ubegribelig og ufornuftig i højeste Grad, men dens store Udbredelse skyldes heller ikke selve Lærens Beskaffenhed, men noget ganske andet. Fru Eddy „opdagede" nemlig tilfældigt, at det var muligt at helbrede Syge, uden Doktor og Medicin, alene ved Tro. Hele Sekten er bygget op om og holdes sammen ved dette Princip: Helbredelse ved Tro; mange „Kure" mislykkes; men det er en Kjendsgjerning, at mange lykkes, og næsten enhver Sygs Helbredelse betyder en ny ivrig Tilhænger af Sekten. „Vor Theologi er uforstaaelig, vor Verdensopfattelse urimelig, men eftersom de Syge helbredes, maa den jo være Sandhed."

Ved en vis Lejlighed kom en hedensk Kvinde til Jesus og sagde til ham: „Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Aand." Han svarede hende ikke, og da Disciplene bade ham om at skille sig af med hende, sagde han: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus." Hun kastede sig ned for ham og sagde: „Herre, hjælp mig!" Men han svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde." Men hun sagde: „Jo, Herre! de smaa Hunde æde jo dog ogsaa af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord." Da svarede Jesus og sagde til hende: „O, Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!" Og hendes Datter blev helbredet fra den samme Time. (Math. 15 : 22, 28.)

Jesus kom til de fortabte Faar af Israels Hus. Han kom til dem med Evangeliet, Frelsens glade Budskab, og denne Kvinde var ikke af Israels Hus og hørte ikke Forjættelsen til, men hun var ydmyg og følte sig ikke krænket over, at Mesteren regnede hende blandt Hundene, et Udtryk, som Jøderne brugte om de i og omkring Palæstina boende hedenske Folk for derved at udtrykke deres Foragt for dem. Herren brugte denne Tiltale og vægrede sig ved strax at opfylde hendes Forlangende, fordi han vilde prøve hendes Tro; men da han saa' hendes Ydmyghed og Tro, sagde han til hende: Din Tro er stor, din Datter lever. Hun bad ikke om Evangeliet, hun bad ikke om Brødet, men kun om Smulerne, kun Helbredelse for sin syge Datter.

Var det hendes Tro paa Evangeliet, der frelste hendes Datter, eller var det Troen paa Helbredelseskraften, som hun vidste, Jesus besad,

eftersom hun maaske selv havde set eller hørt om hans Undergjerninger? Alle Velsignelser opnaas ved at adlyde de Love, af hvilke de ere afhængige, og Helbredelsens kostelige Gave opnaas ogsaa kun ved at adlyde en Lov, og denne Lov er Tro — ikke en tvivlende, vaklende og usikker Tro, men den fulde og faste Tillid til og Overbevisning om, at Guds Kraft er tilstede, og at Gud har Evne og Villie til at helbrede; hvis en saadan Tro er tilstede, da kan Helbredelse erholdes baade for Jøde og Græker.

Men husk paa, at denne Tro bringer kun Helbredelse for legemlige Sygdomme ved Guds Kraft, men ikke Sjælens Frelse eller Syndernes Tilgivelse eller de andre af Evangeliets Velsignelser. For at opnaa disse maa de Love adlydes, som de afhænge af. Helbredelse af Legemets Svagheder og Sygdomme er kun en af Smulerne, der falde fra Herrens Bord. Denne Kvinde indsaa dette og bad kun om en af disse Smuler. I vore Dage er der Mennesker, der ligesom denne Kvinde have faaet fat paa nogle Smuler, have fundet enkelte af Evangeliets Sandheder, og de stille sig tilfreds med dem og ere saa glade og lykkelige over, hvad de have opnaaet, at de glemme, at alt det, de have, kun er nogle Krummer, nogle enkelte Brudstykker af Jesu Kristi Evangelium, som indeholder al Sandhed, og som er i Stand til at helbrede ikke alene Legemets Sygdomme, men ogsaa Sjælens, som ikke blot giver os vort naturlige Syn tilbage, men ogsaa aabner Evighedens Dyb og Guds Herlighed for vort aandelige Syn. Det ikke alene helbreder de Lamme, saa de kunne gaa, men det tager den syndbetyngede Sjæl og giver den aandelig Kraft og Styrke og leder den fremad paa den Vej, der fører til Guds Throne.

Den ovenomtalte Sekt har erhvervet sig den ene af Evangeliets Velsignelser, nemlig Helbredelsen af legemlige Sygdomme, og mange slutte sig til den, fordi de ligesom den kananæiske Kvinde ere tilfredse med en af Smulerne fra Herrens Bord. Lad os huske paa, at Evangeliet indbefatter alle Love og alle Velsignelser baade i Himlen og paa Jorden, baade timelige og aandelige, og lad os ikke blive vildledte eller forstyrrede, naar Mennesker juble og begejstres over at have fundet nogle Smuler, men lad os i Ydmyghed glæde os over, at vi have haft Lejlighed til at anamme Evangeliet i dets Fylde med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser.

Missionsnyheder.

Afløsning: Ældsterne John H. Evansen fra Trondhjem, Jacob W. Olsen og George A. Petersen fra Kristiania ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De forlode Liverpool den 6. September med Dampskibet „Tunisian“.

Missionærernes Æresliste for August 1912.

1. Skrifter uddelte.

1. C. Earl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren.... 2672
2. Walter E. Fridal, Bergens Konf., Bergens Gren........ 2279

2. Bøger omsatte.

1. Simon Christensen, Kjøbenhavns Konf., Næstved Gren.... 249
2. C. Earl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren.... 224

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. C. Earl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren.... 1319
2. J. Henry Christiansen, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren 937

4. Evangeliske Samtaler.

1. Peter H. Jensen, Bergens Konf., Flekkefjord Gren........ 163
2. Wyman Nielsen, Bergens Konf., Flekkefjord Gren........ 160

Søndagsskolernes Program for Oktober 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se „Stjernen" Nr. 18, Side 284, 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

26. Lektie: De Skibbrudnes Ophold paa Malta — Paulus helbreder mange — Rejsen fortsættes over Syracus og Puteoli til Rom — prædiker for Jøderne i Rom — lærte uhindret i to Aar.
27. Lektie: Joseph Smiths første Syn. Profetens Herkomst, Fødsel og Barndom — den religiøse Bevægelse — Synet — Hvad vi lærer af det. — Joseph Smiths Levnetsløb, Side 1—5.
28. Lektie: Mormons Bogs Fremkomst. Besøg af Engelen Moroni — Højen Cumorah — Joseph modtager Pladerne og Urim og Thummim. — Joseph Smiths Levnetsløb, Side 6—12.

Punktlighed. „Bedre sent end aldrig" er et Ordsprog, som burde forandres til: „Bedre aldrig sent". Imellem Linierne paa mange Gravstene over Mennesker, hvis Livsgjerning slog fejl, kan man læse Ordene: „For sent". Nogle faa Minutter kunne ofte udgjøre hele Forskjellen mellem Lykke og Ulykke, mellem Sejr og Nederlag. Marden.

Dersom noget gaar forkert, da er det en stor Tilfredsstillelse at tænke, at vi ikke behøve at gaa med det.

Overtrædelse og Frafald.

Af Willard Done.

„En Muldvarp blindt rodede under et Hus
Og graved', saa Grunden blev svag derefter,
Da kom der en Vind og slog Huset i Grus,
Og man undredes over Vindens Kræfter."

Den store og vigtige Opgave, at erhverve og vedligeholde et Medlemsskab i Kristi Kirke og derved opnaa en Ophøjelse i Guds celestiale Rige, burde være af den allerstørste Betydning for Enhver, som sætter Pris paa sin Sjæls Frelse. De Sidste-Dages Hellige opvække og forøge Interessen for denne Opgave, hvorsomhelst det er muligt. De vise deres Iver i den Retning ved deres udbredte Missionsarbejde i fremmede Lande og gjennem de mange Organisationer, som ere oprettede her hjemme. De have den mest fuldkomne Forstaaelse af en Menneskesjæls Værdi; thi deres særlige Mission i Verden er jo netop at frelse baade Legemet og Aanden — Menneskets Sjæl.

Denne Virksomhed maa nødvendigvis dele sig i to Afsnit: at omvende Mennesker til Evangeliet og at hjælpe dem til Trofasthed efter Omvendelsen. Intet af disse Afsnit kan forsømmes; at „holde ud til Enden" er nemlig fuldt ud saa vigtigt som at blive indlemmet i Kirken og i mange Tilfælde meget vanskeligere. At „mange ere kaldede, men faa ere udvalgte" viser sig tydeligt derved, at saa mange falde fra, som dog i Oprigtighed annammede Evangeliet.

Denne Kjendsgjerning i Forbindelse med et temmeligt indgaaende Studium af Mennesker og Begivenheder har fremkaldt nogle Tanker og Meninger i mit Sind, der maaske ikke ville være værdiløse for dem, som have begyndt at betræde Saliggjørelsens Vej — Frelsen er „ikke til de hurtige, men til dem, som holde ud til Enden". At Mænd og Kvinder, som i Begyndelsen udviste stor Trofasthed og havde et kraftigt Vidnesbyrd, ere blevne trætte af Arbejdet og have forladt Kirken synes mange Gange mærkeligt og uforklarligt, og man forbauses over, at Forandringen er sket saa hurtigt. Men hvis man undersøger Sagen nærmere, vil man utvivlsomt opdage, at skjulte Handlinger, ligesom „blinde Muldvarpe", have været i Virksomhed, undergravet Troens Grundvold og forberedt Faldet af Vidnesbyrdets Bygning ved det første stærke Vindstød. Hensigten med denne Artikel er at henlede Opmærksomheden paa nogle af disse skjulte Aarsager og advare imod dem.

Det er til at begynde med et af de stærkeste Beviser paa Evangeliets Sandhed og dets frelsende Magt, at den, som vedbliver at synde, lige meget paa hvilken Maade, før eller senere vil tabe Troen og afsondre sig fra Kirken. Et retfærdigt Levned med inderlig og oprigtig Omvendelse fra mulige Synder og Ufuldkommenheder er absolut nødvendigt for at kunne forblive trofast. Synden og Evangeliet ere ikke alene uforenelige — de ere uforsonlige Fjender; deres Kamp vil ikke ophøre, før Synden er fuldstændig tilintetgjort.

Dette er Nøglen til de Overvejelser, som jeg her fremsætter. Dersom

den, der synder, før eller senere maa forlade Kirken, saa kan det paa den anden Side siges, at den, der forlader Kirken, har syndet paa en eller anden Maade. Var dette ikke Tilfældet, vilde hans Frafald i Virkeligheden være mærkeligt og uforklarligt. Dersom enhver Afvigelse fra den lige og snævre Vej bliver underkastet en saadan Undersøgelse, da ville vi ikke længere undre os over, at saadanne Afvigelser ske, snarere over, at de have ladet vente saa længe paa sig.

Det maa nu ikke forstaas saaledes, som om kun Synd leder til Frafald; men at Synd leder til Frafald er en Kjendsgjerning, der mere er baseret paa Erfaringer end paa Fornuftslutninger. Erfaringen viser, at vedblivende Synd altid efterfølges af Frafald. Hvad skulde ellers være Aarsagen til Frafald? Kan Frafald komme udefra? Ved at benytte en idt usædvanlig Udtryksmaade, men den eneste, som nøjagtigt udtrykker denne Tanke, kunne vi sige: Min Broder kan ikke apostasere mig og jeg ikke ham. Enhver, som apostaserer, maa gjøre dette i og hos sig selv alene, ligesom Enhver maa aande, spise og sove for sig selv. Og det er heldigt, at det er saaledes! Hvem vilde ønske, at Andre vare i Stand til at forhindre os fra at opnaa Salighed? Vi betragte vistnok Alle dette som en personlig Sag og ville helst have, at ethvert Menneske er ansvarlig for sin egen religiøse Stilling. Straf for Synd og Belønning for Retfærdighed vilde blive ganske umulig paa noget andet Grundlag.

Men dersom Apostasi, ligesom andre Onder, maa komme indefra, hvad r der da inde i os, som kan foraarsage det? Ikke Retfærdighed, ikke Kyskhed, ikke Ydmyghed, Ærlighed, Forsigtighed eller Flid. Alle disse Egenskaber ere Næring for Troen og ikke Gift. Dersom vi stadig ere i Besiddelse af dem, maa Troen nødvendigvis blive stærkere, ligesom Legemet næres og styrkes ved kraftig Føde. Men betragt hver af disse Egenskabers Modsætning. Retfærdighed—Uretfærdighed, Kyskhed—Umoralitet, Ydmyghed—Ulydighed og Forsømmelse af Bønner og Gudstjeneste; Ærlighed—Uærlighed, Forsigtighed—Ligegyldighed, Flid—Dovenskab. Hver enkelt af disse er en Synd, og en eller flere af disse eller lignende Synder spille den afgjørende Rolle i ethvert Frafald. Ellers var der intet Frafald. Nogen anden Forklaring er ikke mulig.

For at undersøge hvert enkelt Frafalds Historie maa vi gaa tilbage til det, som foraarsagede det. Vi føle ofte meget bedrøvede, naar vi se en af vore Venner pludselig falde i Synd, som om Nogen „pludselig" kunde falde! Vi kunne ligesaa let tænke os et Træ voxe op pludseligt eller et Barn pludselig blive gammel eller Dagen pludselig blive til Nat, som at Nogen pludselig kunde apostasere. Lad denne Tanke slaa Rod i vort Sind; mange Ting, som synes uforklarlige, ville da blive forstaaelige. Dersom vi den ene Dag se et endnu ikke udsprunget Frugttræ og den næste Dag se det bedækket med Blomster, da kalde vi ikke denne Forandring pludselig. Vi sige derimod, at disse Blomster ere Resultatet af flere Maaneders Væxt, der begyndte ifjor, da Træets Frugt plukkedes og det tabte sine Blade. Vi ville sige, at enhver Begivenhed — de faldende Blade, den friske Vind, Sneens hvide, bløde Tæppe, den varme, livgivende Regn — er vigtig og af Betydning for Træets Blomstring, hvor længe det end er siden, at den fandt Sted.

Det samme kan siges om Syndens og Apostasiens Vækst i Menneskets Hjerte. Den kan ikke komme pludselig. Syndens Frøkorn saa Indpas hos Mennesket i Form af syndige Tanker. Dersom de fæste Rod i hans Sjæl og blive nærede og opmuntrede, da ville de trives og voxe, blomstre og bære Frugt. Frugten — Handlingen — er maaske den første Tilkjendegivelse, som hans Venner saa om hans Synd, men han selv vidste det længe forud. Den indvendige syndige Tanke har været ligesaa virkelig for ham, som hans Handling er det for hans Omgivelser. Hans Synd er derfor ikke pludselig. Var hans Synd Uærlighed? Da var Havesyge og begjærlige Tanker den Sæd, hvoraf Synden er Frugten. Utugt, urene Tanker og syndigt Begjær? „Den, som bedriver Hor i sit Hjerte, skal ikke have Aanden, men skal fornægte Troen.“ Mord? Uretfærdig Vrede? „Hver den, som bliver vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen.“ Han behøver ikke at vente, til han har begaaet det Mord, som hans Vrede leder til.

Paa hvad Maade lede disse Synder til Frafald? Ved at undergrave Sjælen. Et Egetræ har længe modstaaet Stormens og Uvejrets Hærgen. Ved hvert heftigt Angreb sendte det sine Rødder dybere ned i Jorden; dets Stamme og Grene bleve sejgere og fastere. Men en Dag blæste der en Vind, som ikke var stærkere end saa mange andre, der tidligere havde angrebet det, og heller ikke kom fra en anden Side, men Træet blæste om. Mange staa og forundres, kun Faa undersøge. De Faa, som undersøge, opdage snart, at Vinden ikke var Skyld i Træets Fald, men at Ormene havde gjennemboret og overskaaret Stammens Fiber. Skjulte Kræfter vare i Arbejde, og først da Træet faldt, bleve de opdagede.

Er ikke Sammenligningen tydelig? Onde Tanker, skjulte i Hjertets inderste Gjemme, have været i uophørlig Virksomhed og fortæret Sjælens sunde Fiber med det Resultat, at en Fristelse, der ikke er værre end mange tidligere og ikke forskjellig fra dem, angriber Sjælen, og den falder. I vor Blindhed tale vi om den svære Fristelse, medens Sjælens Svaghed og Magtesløshed var den virkelige Aarsag til hans Fald. Ligesom Vinden gjør Egetræet stærkere, saaledes burde i Virkeligheden Fristelsernes Storme gjøre os stærke og mere modstandsdygtige. Synd alene gjør Sjælen svag.

Hvor heldigt er det ikke, at hver Enkelts inderste Sjæl er skjult for alle andre end ham selv! Ikke saa heldigt for ham som for andre. Hvem vilde vel ønske at kunne se ind i Menneskers Hjerte og der se de forskjellige Aarsager i Virksomhed, som bringe Ødelæggelse over saa mange af „Guds Børn“? Det er i Sandhed sørgeligt nok at være Vidne til, at disse Tanker bære Frugt. Det er ikke alene heldigt, men det er absolut nødvendigt, at Enhver skal kunne forstaa sin egen Sjæl. Naar syndige Tankers fortærende Orm først begynder at fordunkle Sjælens Klarhed, da hører han en advarende Stemme og kan rive det Onde ud, før det har slaaet Rod og voxet sig fast.

Hvad lære vi af disse Kjendsgjerninger? Ja, det er saa let at sige, men saa vanskeligt at efterleve. Den, som vil undgaa at falde, maa af-

holde sig fra Synd baade i Tanker, Ord og Handling. Den, som vil undgaa Synd, maa kaste enhver syndig Tanke ud af sit Hjerte, saasnart den trænger ind. Det er sandt, at Sjælens Dør altid staar aaben, og at enhver Tanke, som baade Mørkets og Lysets Magt sender os, frit kan gaa ind. Men vort Ansvar begynder først, naar vi bestemme, hvorledes vi ville behandle disse uindbudte Gjæster. Dersom vi opbevare dem, nære dem og give dem Lov til at slaa Rod i vor Sjæl, da ville de forbande eller velsigne os i Overensstemmelse med deres onde eller gode Natur. Hvis vi derimod kaste dem ud, vil deres Indflydelse paa os med Hensyn til Ondt eller Godt kun være ringe.

Vor Pligt er selvindlysende. De gode, ædle Tanker burde være velkomne Gjæster, medens de andre burde kastes ud, saasnart vi opdage deres Nærværelse.

„Thi ligesom han tænker i sit Hjerte, saa er han." Tanker ere virkelige i deres Væsen saa vel som i deres Følger. „Ud fra Hjertet" komme alle onde Handlinger, fordi de onde Tanker bo i Hjertet og de onde Handlinger kun ere en ydre Udfoldelse af det indre Menneske. Det kan med Sikkerhed siges, at dersom de Unge tilfulde forstode Tankernes virkelige Betydning og Indflydelse og den dybe Mening i Kristi Ord om at synde i sit Hjerte, da vilde de være lidt mere paa Vagt overfor disse onde Tankers Indpas og Vært i Sjælen.

Onde Tanker bortsuge Sjælens Kraft; Fristelsen kommer og overvinder den kraftesløse Sjæl; Fristelsen leder til Synd; Vedbliven i Synd leder til Frafald, og den Frafaldne er hjemfalden til Fordømmelsen. Fra syndige Tanker til Sjælens Fordømmelse er der en Kjæde, hvis enkelte Led ere uadskillelige. Herrens Ord er: „De, der ikke høre mig, vil jeg forbande, som have paataget sig mit Navn, med den sværeste af alle Forbandelser." Kan Nogen risikere at vedblive at synde, naar han kjender disse uundgaaelige Følger?

Antagelig ville nogle af dem, som læse denne Artikel, tænke sig om og prøve paa i deres egen Bekjendtskabskreds at finde Tilfælde af Frafald uden Overtrædelse. De ville maaske finde mange hæderlige Mænd og Kvinder, som ikke længere ere forenede med Kirken, men som ere venligsindede mod den og vort Folk. I enkelte af disse Tilfælde er der ganske vist ikke begaaet nogen graverende Synd; men i hvert Tilfælde har Synd haft noget at gjøre med Frafaldets Begyndelse og Udvikling, om end ikke Overtrædelsessynder, saa dog Forsømmelsessynder; thi det er sommetider ligesaa skadeligt for os at forsømme at gjøre det, vi skulle, som at gjøre det, vi ikke skulle. Det er en Kjendsgjerning, at Forsømmelse leder til Overtrædelse. Dersom en Sidste-Dages Hellig ved blivende forsømmer de smaa almindelige Pligter, som hans Religion paalægger ham, da bliver han saa meget des lettere ledet til at gjøre det, som han ikke skulde. Sindets Mørke, den moralske Krafts Svækkelse og en Sløvelse af den religiøse Følelse følge hurtigt efter hinanden og lede til Overtrædelse og Frafald.

Vi leve i Fristelsernes Tidsalder. Synden fremstiller sig for vore Unge i et mere tiltalende Klædebon end nogensinde før. Lasten, det

„hæslige Uhyre“, er nu forgyldt og gjort tiltalende i Stedet for afskyelig. Vi kjende ikke saa meget til Fortidens usminkede og standhaftige Uskyldighed som til vore Dages forfinede og oppyntede Tøjlesløshed. Nogle unge Sidste-Dages Hellige blive paa forskellig Maade ledte ind i Synder og Laster, der have været Verdens Forbandelse siden Adams Tid. Sælgende deres Førstefødselsret for en Fornøjelse, der er langt mere værdiløs end en Ret Linser, blive de en moderne Esau uden at have den Undskyldning, som den første Esau havde, og Aarsagen hertil er ene og alene den, at de glemme den Grundregel, at Ønsket eller Begjæret efter Ting, som ere ulovlige, giver Synden Herredømme over Sjælen. Lad mig til Slutning omskrive disse betydningsfulde Ord: „Drøm, o Ungdom, og dine Drømme skulle være dine Profeter.“ Og lad Omskrivningen lyde saaledes: „Tænk, o Ungdom, og dine Tanker ville være dig selv!“

Trænger du til Kjærlighed, maa du denne yde.
Trænger du til Lydighed, maa du kunne lyde.
Trænger du til Ro og Fred, maa du fredsæl være.
Trænger du til Trofasthed, maa du Troskab lære.

Missionærernes Rapport for August 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	12	9339	254	2909	421	42			1
Peter H. Sørensen	Aarhus	17	15073	212	5415	385	83	1	4	
Henry A. Bjorkman	Kjøbenhavn	17	15498	1305	6169	477	77	5	18	
Hyrum D. Jensen	Bergen	14	12278	551	4913	1107	96	1		
C. M. Nielsen	Kristiania	24	20028	1023	5048	1093	98	6	2	
Fred. C. Mickelson	Trondhjem	10	5552	257	1093	371	60			
Totalsum for Missionen		94	77768	3602	25547	3854	456	13	24	1

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).